

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudců Mgr. Lukáše Pišvejce a JUDr. Veroniky Burianové ve věci

žalobce: **N. G. T.**
zastoupen advokátem Mgr. Zdeňkem Ptáčkem, sídlem Májová 23,
Cheb

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 1. 2020, č.j. OAM-2339-15/ZR-2019,

takto:

I. **Žaloba se z a m í t á.**

II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Žalobce se žalobou ze dne 25. 2. 2020, Krajskému soudu v Plzni (dále též jen „soud“) doručitou dne 26. 2. 2020, domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 1. 2020, č.j. OAM-2339-15/ZR-2019 (dále též jen „*napadené rozhodnutí*“), jímž bylo dle § 871 odst. 1

písm. e) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zrušeno žalobcovo povolení k trvalému pobytu na území České republiky a dle § 871 odst. 3 téhož zákona byla žalobci stanovena lhůta k vycestování do 30 dnů od právní moci rozhodnutí, případně do 30 dnů od propuštění z výkonu trestu odnětí svobody a byl mu udělen výjezdní příkaz na 30 dnů od právní moci rozhodnutí, případně na 30 dnů od propuštění z výkonu trestu odnětí svobody.

II.

Žaloba

2. Žalobce uvedl, že se s napadeným rozhodnutím neztotožnil. Pokračoval konstatováním, že ihned po zahájení správního řízení požádal správní orgán o jednání ve vietnamském jazyce a uvedl, že možné zrušení trvalého pobytu je pro něho mimořádně závažným zásahem do rodinného života, když v České republice již žije 20 let. Správní orgán v souladu s platnými předpisy uvedl, že komunikace se dle zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“) vede v úředním jazyce, nicméně ustanovil tlumočníka jazyka vietnamského. Žalobce se vzhledem k tomu, že sám nepochopil vlastní důvod jednání, domníval, že zrušení trvalého pobytu je další trest.
3. Dle žalobcova názoru správní orgán při projednávání věci v řízení první instance porušil závazná ustanovení správního řádu a Listiny základních práv a svobod, když zejména si mohl z informačních systémů sám zjistit a zjistil, že žalobce je na území České republiky ženatý s manželkou N. T. T. X. nar. X Vietnam, s níž má nezl. syna N. T. T., nar. X v České republice (nikoliv, jak tvrdí žalovaný, Vietnam) a dceru N. T. H. V., nar. X, obě děti s trvalým pobytem na území ČR. Žalobcovy děti tedy žijí fakticky od narození v České republice, je to jejich domov a zrušení trvalého pobytu a udělení výjezdního příkazu je mimořádně závažným zásahem do prokazatelných rodinných vazeb. Úmluva o právech dítěte sice připouští za výjimečných podmínek oddělení dítěte od rodičů, ale zejména jen je-li to v zájmu dítěte. Žalobce se domnívá, že to však není jeho případ. S ohledem na vzdálenost země původu žalobce, který však je již doma v České republice, a nízký věk nezl. dětí je mu napadeným rozhodnutím fakticky odepřen výkon rodičovských práv.
4. Podle žalobcova názoru tedy a) přijaté řešení neodpovídá okolnostem případu (§ 2 odst. 4 správního řádu), b) správní orgán nevyšel dotčené osobě vstříc (§ 4 odst. 1 správního řádu), c) správní orgán nepostupuje v souladu se zákony (§ 2 odst. 1 správního řádu).
5. Žalobce uzavřel, že s ohledem na postup orgánů veřejné moci ostatních států schengenského prostoru je fakticky vyloučena možnost trvalého soužití žalobcovy rodiny i v jiných státech a s ohledem na nyní uplatňovanou vízovou politiku není možnost společného soužití na základě jiného druhu pobytu fakticky ani možná a kontakt s rodinou by napadeným rozhodnutím byl posunut pouze do hypotetické roviny.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě

6. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Ve vyjádření k žalobě uvedl, že žalobu považuje minimálně z části za zmatečnou a zcela účelovou. Z obsahu žaloby není z větší části vůbec patrné, co je žalovanému dáвано k tíži a čím konkrétně měl žalovaný porušit správní řád, případně Listinu základních práv a svobod. Minimálně v části žaloby lze jen usuzovat, co měl žalobce na mysli. Navíc je nutno dodat, že právní zástupce žalobce se do dnešního dne

neseznámil s obsahem správního spisu, ani do něho nenahlédl.

7. Co se týká postupu žalovaného v rámci správního řízení, žalovaný uvedl, že postupoval zcela standardně v souladu se správním řádem a zákonem o pobytu cizinců. Je pravdou, že žalobce požádal o komunikaci ve vietnamském jazyce, nicméně za zcela jiné situace, než uvádí právní zástupce žalobce. Žalovaný výzvou na seznámení, ve spise pod č.j. 2339-10/ZR-2019, ze dne 24. 9. 2019, upozornil žalobce na jeho zákonnou možnost seznámit se se spisem v souladu s § 36 správního řádu. A zároveň vyzval žalobce k tomu, aby žalovanému ve stanovené lhůtě sdělil, zda je schopen komunikovat v českém jazyce. Na tuto výzvu reagoval žalobce svým vyjádřením, ve spise pod č.j. OAM-2339-11/ZR-2019, kdy sdělil, že by chtěl požádat o komunikaci ve vietnamském jazyce. Není pravdou tvrzení žalobce, resp. jeho právního zástupce, který navíc do dnešního dne neviděl spisový materiál, že by ihned po zahájení řízení žalobce sám z vlastní iniciativy požádal o jednání ve vietnamském jazyce. Navíc, jak vyplývá z obsahu spisového materiálu, žalovaný ustanovil k úkonu seznámení se spisem, které proběhlo dne 22. 1. 2019 ve Věznici Kynšperk nad Ohří, usnesením č.j. OAM-2339-12/ZR- 2019 soudního tlumočníka pana Pham Longa, a to zejména s ohledem na skutečnost, že žalobce je ve výkonu trestu odnětí svobody a nemá tak v podstatě možnost obstarat si tlumočníka sám na vlastní náklady. Žalovaný tedy ničím nepochybil, když žalobci do řízení na konkrétní úkon ustanovil tlumočníka. Je nutné doplnit, že s ohledem na fakt, že u seznámení se spisem byl přítomen ustanovený tlumočník, žalobce jasně věděl, čeho se správní řízení týká a že se nejedná o další trestní řízení a trest. Žalobce si navíc sám odporuje, když v žalobním bodě 2 ve druhé větě doslova uvedl, že *„zrušení trvalého pobytu je pro něho mimořádně závažným zásahem do rodinného života, když v České republice žije již 20 let“*. Přičemž rovněž v žalobním bodě 2, ve čtvrté větě uvádí, že *„žalobce vzhledem k tomu, že sám nepochopil vlastní důvod jednání - domníval se, že zrušení trvalého pobytu je další trest“*. Žalobce se tedy sám vyjádřil ohledně přiměřenosti zrušení trvalého pobytu, aby následně uvedl, že netuší, jaké řízení je s ním vedeno. Žalovaný dodává, že vyjádření ohledně přiměřenosti zaslal žalobce sám ve svém přípisu z výkonu trestu z Věznice Kynšperk nad Ohří, a to v rámci řízení, kdežto tvrzení o tom, že nevěděl, o jaké řízení se jedná, uvádí žalobce až v žalobě, a to prostřednictvím právního zástupce. Toto vyjádření proto žalovaný považuje za ryze účelové.
8. Žalovaný dále uvedl, že se v odůvodnění napadeného rozhodnutí řádně vypořádal s přiměřeností napadeného rozhodnutí, a to včetně posouzení přiměřenosti ve vztahu k rodinným vazbám, tedy i dětem cizince. Žalovaný doplňuje, že v napadeném rozhodnutí je správně u syna N. T. T., nar. X, uvedeno Vietnam, jedná se o státní příslušnost, nikoliv místo narození. Což by mělo být právnímu zástupci žalobce známo, neboť, jak je žalovanému známo z úřední činnosti, toto není první případ, kdy výše uvedený právní zástupce zastupuje cizince v řízení o zrušení trvalého pobytu. Žalovaný v řízeních o zrušení povolení k pobytu nikdy neuvádí místo narození, ale státní příslušnost, což je údaj výrazně důležitější k posouzení přiměřenosti. V napadeném rozhodnutí se žalovaný rovněž vypořádal i s Úmluvou o právech dítěte, kdy tato úmluva připouští oddělení dítěte od rodiče. Pokud žalobce v žalobě uvádí, že je doma v České republice, pak je nutné uvést, že i přes déle trvající pobyt na území neumí žalobce komunikovat v českém jazyce, do řízení mu byl ustanoven tlumočník, což jednoznačně prokazuje, že žalobce nebyl do dnešní doby schopen se integrovat do společnosti. Povolení k trvalému pobytu získal žalobce dne 30. 12. 2005, od té doby získal v ČR celkem 4 zápisy do opisu z rejstříku trestů, byť následně došlo ve dvou případech k udělení souhrnného trestu. Jak je z opisu z rejstříku trestů patrné, drogové trestné činnosti se dopouští minimálně od roku 2014, kdy

byl za tuto trestnou činnost poprvé pravomocně odsouzen. Naposledy dne 31. 5. 2019, a to na 54 měsíců nepodmíněně. I z tohoto důvodu nelze žalobce považovat za integrovaného do společnosti a délka jeho pobytu je tak irelevantní a v žádném případě neznamená, že by rozhodnutí mohlo být nepřiměřené.

9. Žalovaný dále uvedl, že žalobce v žalobě vyčítá žalobci (správně: žalovanému), že přijaté řešení neodpovídá okolnostem případu dle § 2 odst. 4 správního řádu, aniž by bylo jakkoliv definováno, v čem konkrétně vydané rozhodnutí není v souladu s okolnostmi případu. Žalovaný doplňuje, že naopak rozhodnutí zcela odpovídá okolnostem případu a rovněž je zcela v souladu s ustálenou praxí, a to jak žalovaného, tak správních soudů, které rovněž potvrzují rušení pobytů cizincům v České republice páchajícím drogovou trestnou činností. Namátkou žalovaný poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 3. 2018, č.j. 8 Azs 70/2017-72, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 1. 2017, č.j. 10 Azs 312/2016-59, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2018, sp.zn. 9 Azs 401/2018, případně na rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 12. 9. 2019, č.j. 22 A 41/2018-52. Žalovaný dále dle žalobce nevyšel dotčené osobě vstříc dle § 4 odst. 1 správního řádu. Žalovaný k této žalobní námitce může pouze spekulovat, co má žalobce na mysli. Pokud je tím myšleno, že žalovaný měl vyhovět žalobci a řízení vést v jazyce vietnamském, pak je nutné uvést, že s touto žádostí žalobce se žalovaný v napadeném rozhodnutí vypořádal, a to v souladu s platnými předpisy, konkrétně na str. 2 v odst. 6 napadeného rozhodnutí. Žalovaný znovu uvádí, že dle § 16 [správního řádu] nemá zákonnou povinnost vést správní řízení v jiném jazyce než českém, případně slovenském. Což navíc žalobce sám v žalobě uznal, když v žalobním bodě 2 doslovně uvedl: „*Správní orgán v souladu s platnými předpisy uvedl, že komunikace se dle správního řádu vede v úředním jazyce.*“ Pokud tedy žalobce měl na mysli to, že žalovaný měl žalobci vyhovět a řízení vést ve vietnamském jazyce, pak je nutné toto považovat za irelevantní, tato námitka nemá oporu ve správním řádu. Pokud žalobní námitkou žalobce myslel, že žalovaný měl žalobci vyjít vstříc a řízení na jeho žádost zastavit, pak je tato námitka rovněž zcela irelevantní a bez opory ve správním řádu. Žalobce rovněž žalovanému vytýká, že nepostupuje v souladu se zákony dle § 2 odst. 1 správního řádu. Žalovaný si opět může pouze domýšlet, co tím žalobce měl na mysli a dle jakých konkrétních ustanovení a zákonů nepostupoval. Žalovaný, v odkazu na spisový materiál, konstatuje, že v řízení postupoval zcela standardním způsobem, v souladu se správním řádem, zákonem o pobytu cizinců, Listinou základních práv a svobod, která se však na trvalý pobyt cizince nevztahuje, viz nálezy Ústavního soudu ze dne 21. 11. 2003, sp.zn. IV. ÚS 462/03, kde je konstatováno, že je svrchovaným právem každého suverénního státu rozhodovat o povolení vstupu a pobytu cizích státních příslušníků na jeho území, právo pobývat na území cizího státu v žádném případě není možno kvalifikovat jako základní lidské právo každého člověka - nepatří tedy do kategorie základních práv a svobod chráněných ústavním pořádkem ČR, tento názor potvrdil Ústavní soud i ve svém usnesení ze dne 4. 5. 2006, sp.zn. II ÚS 59/06 a to stejné aktuálně dne 25. 4. 2017 opětovně Ústavní soud potvrdil ve svém nálezu sp.zn. III. ÚS 443/17 a Úmluvou o právech dítěte, což je z napadeného rozhodnutí jasně patrné. Námitku žalobce tak žalovaný považuje za zcela lichou a ryze formální.

IV.

Posouzení věci soudem

10. Vzhledem k tomu, že žalobce i žalovaný souhlasili s projednáním věci bez jednání, rozhodl

soud v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“) o věci samé bez jednání.

11. V souladu s § 75 odst. 1, 2 s.ř.s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

A.

12. Pokud žalobce tvrdí, že „*sám nepochopil vlastní důvod jednání, domníval, že zrušení trvalého pobytu je další trest*“, je nezbytné uvést, že i pro cizince platí zásada, že neznalost zákona neomlouvá.
13. Se žalobcem bylo zahájeno správní řízení oznámením ze dne 20. 8. 2019 „*ve věci zrušení povolení k trvalému pobytu podle usta. § 87l odst. 1 písm. e) zák. č. 326/1999 Sb., z důvodu pravomocného odsouzení za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody*“. Žalobci tedy muselo být objektivně od počátku řízení zřejmé, čeho se správní řízení týká, podle jakého ustanovení zákona o pobytu probíhá, tedy že se nejedná „*o další trest*“. Nelze pominout ani to, že se žalobce v řízení sám vyjádřil, jak ostatně žalovaný správně konstatoval v odůvodnění napadeného rozhodnutí: „*Dne 1.10.2019 bylo do spisu založeno vyjádření účastníka, ve kterém se uvádí, že chce komunikovat ve vietnamském jazyce. Zrušení trvalého pobytu by pro něho bylo velkou komplikací. V ČR žije přes 20 let, má tu rodinu. Ve Vietnamu nemá nikoho. Na základě svého vyjádření žádá cizinec, aby správní orgán ve věci rozhodl v jeho prospěch. Za trestnou činnost byl již potrestán a nemyslí si, že je nutné jej trestat znovu. Po skončení trestu již nechce páchat trestnou činnost.*“ I z tohoto vyjádření žalobce je zřejmé, že mu bylo zřejmé, čeho se správní řízení týká a jaké skutečnosti má na obranu svých práv namítat. Žalovaný následně postupoval zcela správně, když žalobci na základě jeho žádosti pro seznámení s obsahem spisu ustanovil tlumočníka.
14. Vzhledem k tomu, že žalobci musel být objektivně znám předmět správního řízení, nic mu nebránilo v účelné obraně jeho práv, tedy v tom, aby na svoji obranu vnášel námitky, nemohl se žalovaný dopustit procesního pochybení, které by mohlo mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.

B.

15. Žalovaný se řádně vypořádal i s otázkou přiměřenosti dopadu napadeného rozhodnutí do soukromého nebo rodinného života cizince.
16. Jak vyplývá z odůvodnění napadeného rozhodnutí, žalovaný vycházel z toho, že žalobci bylo „*povolení k trvalému pobytu mu bylo uděleno dne 30. 12. 2005 a to za účelem sloučení s občanem ČR, konkrétně s dnes již bývalou manželkou paní J. Š. Dle zjištěného je cizinec ženatý, manželka N. T. T. X., nar. X, Vietnam, má udělen 15. 5. 2023. Spolu mají syna N. T. T., nar. X, Vietnam s trvalým pobytem a dceru N. T. H. V., nar. X, Vietnam, také s trvalým pobytem.*“
17. Žalovaný se tedy zabýval skutečnostmi uváděnými žalobcem v žalobě. Žalovaný přitom netvrdil, že by se rodinní příslušníci žalobce nacházeli ve Vietnamu. Naopak výslovně vycházel z toho, že ukončením pobytu žalobce na území České republiky dojde k zásahu do rodinných vazeb žalobce.
18. Žalovaný však dospěl k závěru, že tento zásah do rodinných vazeb žalobce není nepřiměřeným dopadem do soukromého nebo rodinného života cizince. Přihlédl přitom

zejména k tomu, že se žalobce dopustil závažné drogové trestné činnosti, kdy žalobce opakovaně prodával drogu pervitin, délkou uloženého trestu, kdy byl žalobce pravomocně odsouzen na 54 měsíců nepodmíněně, nebezpečností jednání žalobce pro společnost, jeho dopadem na veřejný pořádek i veřejné zdraví, že opakovaná trestná činnost žalobce a jeho neznalost českého jazyka nesvědčí o jeho integraci do společnosti, ztráta povolení k trvalému pobytu je jen a pouze důsledkem jeho trestné činnosti, žalobce současně nesdělil v řízení jediný důvod, který by mu bránil vtom, aby s rodinou svůj rodinný život realizovali na území Vietnamu, Úmluva o právech dítěte požaduje ochranu pro vyjmenovaná práva dítěte, avšak v žádné části nestanovuje, že oba rodiče musí žít spolu se svým dítětem v jednom státě, naopak předpokládá, že k oddělení dítěte od rodičů může dojít a pro takovou situaci požaduje zabezpečit pravidelné osobní kontakty, zrušením trvalého pobytu tak nejsou porušeny příslušné články Úmluvy o právech dítěte.

19. Soud se s hodnocením žalovaného zcela ztotožňuje. Žalovaný se tak nemohl dopustit žádného ze žalobcem zmíněných ustanovení zákonů. Dlužno doplnit, že situace žalobce není nijak mimořádnou oproti okolnostem jiných obdobných případům. Pokud cizinec získá pobytový status na území České republiky a tento zneužije k páčání závažné trestné činnosti, je logické, že o tento pobytový status přijde a je nucen se vrátit do země svého původu. Rozhodne-li se žalobce ponechat část své rodiny na území České republiky, musí nést i důsledky tohoto svého rozhodnutí, které se projeví právě v omezeném přímém osobním kontaktu s jeho rodinou.

V.

Rozhodnutí soudu

20. Soud neshledal žádný ze žalobcem uvedených žalobních bodů důvodným, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl, neboť není důvodná.

VI.

Náklady řízení

21. Podle § 60 odst. 1 s.ř.s. by měla právo na náhradu nákladů řízení žalovaný, když měl ve věci plný úspěch. Jelikož žalovanému žádné důvodně vynaložené náklady nevznikly, rozhodl soud, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 26. květen 2020

Mgr. Alexandr Krysl v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: L. K.

